

MVCRP00YW0HS

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: .....
podpis: .....

15-04-2014

Praha

Č.j.: MV- 18650- 4/VS - 2014

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0354r

Rozhodnutí

Ministr vnitra, příslušný dle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodl na základě včasného rozkladu, který podal

– Tunisko, státní občan Tuniské republiky, trvale byten (dále jen „žadatel“), proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 7. 1. 2014, č.j.: VS-1318/835.3/2-2013, jímž nebylo podle § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 40/1993 Sb.“), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), t a k t o:

Podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Žadatel požádal prostřednictvím Úřadu městské části Praha 3 dne 2. 5. 2013 o udělení státního občanství České republiky. Žádost byla doručena Ministerstvu vnitra dne 29. 5. 2013. Trvalý pobyt má žadatel povolen na území České republiky od 18. 10. 2005.

Žadatel v žádosti uvádí, že do České republiky přicestoval v roce 2005 na základě uzavřeného manželství se státní občankou České republiky v únoru roku 2005 v Tunisku. Bezdětné manželství skončilo v roce 2011 rozvodem. V současné době žije žadatel na adrese trvalého pobytu v Praze 3 se svojí družkou, státní občankou České republiky a společným synem, nar. v roce 2012. Ještě za doby pobytu v Tunisku se žadatel učil na kuchaře a barmana a tuto profesi do roku 2004 jako pomocná síla vykonával. Po příjezdu do České republiky krátkodobě pracoval v supermarketu na Proseku a snažil se pracovat jako kuchař. Z předloženého potvrzení vyplývá, že žadatel v době podání žádosti pracoval v hotelu I v hlavním pracovním poměru, na základě pracovní smlouvy uzavřené na dobu neurčitou, nepřetržitě od června roku 2006. Z dalších indicií lze usoudit, že zde pracuje dosud.

Vypraveno dne:

1

17-04-2014 (A) Maj

II.

Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 8. 8. 2013, č.j.: VS-1318/835.3/2-2013, podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení ve věci žádosti žadatele přerušilo na dobu 30 dní a zároveň ho vyzvalo v této lhůtě k předložení taxativně vyjmenovaných dokladů, nezbytných pro objektivní posouzení žádosti. Současně ho vyzvalo k možnosti vyjádřit se k určitému pochybení v placení záloh zdravotního pojištění před nástupem do současného zaměstnání a k neprokázání předepsané znalosti českého jazyka před Úřadem městské části Praha 3, který v důsledku toho nedoporučil kladné vyřízení žádosti. Dále Ministerstvo vnitra v souladu s ustanovením § 47 správního řádu informovalo žadatele o zahájení správního řízení podle § 44 správního řádu a rovněž ho podle ustanovení § 36 a § 38 správního řádu vyzvalo o jeho právu nahlížet do spisu, navrhnout důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, vyjádřit v řízení své stanovisko, včetně vyjádření se k podkladům rozhodnutí.

Žadatel ve stanovené lhůtě reagoval svým podáním s požadovanými kopiemi dokladů a vyjádřil se jak k nevýraznému opoždění s platbou pojistného na zdravotní pojištění na přelomu let 2005 a 2006, tak k neznalosti českého jazyka, kterou odůvodnil komunikací v zaměstnání v jiném jazyce. Požádal o prominutí splnění této podmínky, neboť je toho názoru, že podle okolností je možné danou situaci posoudit jako případ hodný zvláštního zřetele podle ustanovení § 11 odst. 4 zákona č. 40/1993 Sb. Uvedl, že český jazyk se učí aktivně jako samouk a v praxi ovládá a rozumí lépe mluvené češtině než psanému textu.

III.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatel splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 40/1993 Sb. Žadatel má na území České republiky ke dni podání žádosti povolen trvalý pobyt více než požadovaných pět let a po tuto dobu se zde převážně zdržuje a nebyl v posledních pěti letech pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin.

Ministerstvo vnitra v napadeném rozhodnutí konstatovalo, že žadatel nespĺňuje podmínky stanovené v § 7 odst. 1 odst. 1 písm. d) a e) zákona č. 40/1993 Sb. V zamítavém rozhodnutí uvedlo důvody, které jej vedly k neprominutí splnění těchto podmínek. Ministerstvo vnitra v odůvodnění rozhodnutí o žádosti uvedlo, že drobné pochybení v placení záloh zdravotního pojištění s ohledem na časový odstup a bagatelní výši krátkodobého nedoplatku na pojistném by bylo možné žadateli prominout, ale nespĺnění této podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. neposuzovalo, a to vzhledem k neprominutí splnění

podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. d) zákona č. 40/1993 Sb. Žadatel ve svém písemném vyjádření neuvedl žádné právně relevantní důvody, které by umožňovaly jeho žádost o prominutí splnění této podmínky posuzovat jako případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 11 odst. 4 zákona č. 40/1993 Sb.

V kontextu shora uvedeném Ministerstvo vnitra žádost zamítlo.

IV.

Proti zamítavému rozhodnutí podal žadatel včasný rozklad (rozhodnutí převzal dne 10. 1. 2014 a rozklad byl doručen Ministerstvu vnitra dne 21. 1. 2014). K rozkladu žadatel již žádné přílohy nepřiložil, jeho vyjádření se týkalo výhradně nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. d) zákona č. 40/1993 Sb.

Žadatel argumentuje tím, že byl při pohovoru, který proběhl na Úřadu městské části Praha 3 za účelem prověření jeho znalosti českého jazyka velmi nervózní, ale ze své zkušenosti ví, že při běžné komunikaci nemá s češtinou výrazné problémy. Přestože v zaměstnání používá český jazyk minimálně, doma komunikuje s družkou a synem česky, sleduje televizní pořady a chodí do kina na české filmy. Uvádí, že v žádném případě nemůže porovnat úroveň své znalosti českého jazyka s úrovní jiného žadatele, který např. studoval přípravnou jazykovou školu a následně pokračoval ve studiu na vysoké škole, nebo se žadatelem, který pracuje v prostředí vyžadujícím převážně celodenní komunikaci v českém jazyce. Dále sděluje, že jeho cílem je osvojení si českého jazyka, k čemuž hodlá využít všech dostupných prostředků. Je přesvědčen o tom, že bude-li mu uděleno státní občanství České republiky, bude to pro něj velkým motivem, aby tohoto cíle dosáhl co nejdříve.

V.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise ministra vnitra (dále jen „rozkladová komise“). Rozklad posoudila rozkladová komise.

V souvislosti s podaným rozkladem byly znovu posouzeny všechny důkazy a skutečnosti, důležité pro rozhodnutí.

Ministr vnitra předem konstatuje, že státní občanství je jedním ze základních atributů, na jejichž základě je založena existence každého moderního svrchovaného státu. Mezinárodní právo všeobecně uznává pravidlo, že je vnitřní záležitostí každého státu, jakým způsobem upraví ve svém právním řádu způsoby nabývání a pozbývání státního občanství. Haagská úmluva o některých otázkách střetu zákonů o státním občanství z roku 1930, ačkoliv nevstoupila nikdy v platnost, je pokládána za shrnutí mezinárodního obyčejového práva a stanoví, že je věcí každého státu určit podle vlastního práva, kdo jsou jeho občané. Tento nezpochybnitelný princip při

respektování zásad vyplývajících z obyčejového mezinárodního práva, mezinárodních smluv a všeobecně uznávaných právních zásad v oblasti státního občanství, napomáhá státu chránit jeho suverenitu, bezpečnost a integritu a je v současné době všeobecně přijímán.

Na udělení státního občanství není právní nárok, a to ani za předpokladu, že osoba žádající o udělení státního občanství České republiky splňuje všechny podmínky stanovené zákonem č. 40/1993 Sb. Česká republika ve svém právním řádu stanovila podmínky pro vznik státoobčanského vztahu. V případech, kdy tento vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento orgán nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoliv.

Při posuzování žádosti se vychází především z čl. 12 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších ústavních zákonů (dále jen „Ústava“), z něhož vyplývá, že nabývání a pozbývání státního občanství stanoví zákon. Tímto zákonem je zákon č. 40/1993 Sb., který výslovně v § 7 odst. 1 stanoví podmínky, které musí žadatel o udělení státního občanství splňovat. Při posuzování žádosti o prominutí splnění některé z podmínek stanovených pro udělení státního občanství České republiky, se vychází z předpokladu, že jde o výjimku, pro kterou musí být dány závažné důvody. Nepostačí, že jde o skutečnost uvedenou v § 11 zákona č. 40/1993 Sb. V celém správním řízení o udělení státního občanství České republiky se ministr vnitra řídí zásadami, uvedenými v § 2 správního řádu, i dalšími právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu České republiky.

Ministr vnitra dále odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb.m.s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ-NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Musí být zřejmé, že integrace takové osoby ve společnosti dosáhla vysokého stupně. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně č. 40/1993 Sb., nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje.

V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“ je uvedeno, že udělení státního občanství České republiky na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství, a že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumají okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, č.j.: 3 As 32/2005-51). Jak Ministerstvo vnitra, tak i ministr vnitra vychází tedy z toho, že žadatel musí splnit podmínky, vyplývající z uvedených právních předpisů a musí být zřejmé, že jeho integrace v české společnosti dosáhla vysokého stupně. Přitom nejen mohou, ale i musí v souvislosti s rozhodováním o udělení státního občanství České republiky posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti.

VI.

Podle zákona č. 40/1993 Sb. bylo po žadateli požadováno splnění podmínek podle § 7 odst. 1 písm. a), c), d) a e) zákona č. 40/1993 Sb. Žadatel prokázal svoji bezúhonnost podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 40/1993 Sb., a splnil i podmínku alespoň pětiletého povoleného trvalého pobytu na území České republiky ke dni podání žádosti a po tuto dobu se zde převážně zdržoval, stanovenou v § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb.

Žadatel však nesplňuje podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. d) a e) zákona č. 40/1993 Sb., které mu nebyly prominuty, neboť k prominutí jejich splnění nebyly shledávány relevantní důvody, zvláštního zřetele hodné, jak vyžaduje ustanovení § 11 odst. 4 zákona č. 40/1993 Sb.

K jednotlivým námitkám, které žadatel uvedl v rozkladu, konstatuje ministr vnitra, že je neshledal důvodnými.

Ministr vnitra ve shodě s názorem Ministerstva vnitra, citovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatuje, že nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., nebylo rozhodujícím faktorem při posuzování žádosti, neboť se jednalo o jednorázové, několikadenní opoždění s platbou záloh zdravotního pojištění v době, kdy žadatel byl krátkodobě veden jako osoba bez zdanitelných příjmů. Od června 2006 hradí pojistné za žadatele zaměstnavatel.

Hlavním důvodem zamítnutí žádosti je neprominutí splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. d) zákona o státním občanství. Tím, že žadatel po téměř desetiletém pobytu na území České republiky neprokázal dle vyhlášky Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy č. 137/1993 Sb., kterou se stanoví kritéria pro prokazování znalostí českého jazyka žadatelů o udělení státního občanství, požadovanou elementární znalost českého jazyka, neprokázal dostatečně vysoký stupeň integrace do české společnosti a českého jazykového prostředí.

K námitkám žadatele vztahujícím se k této oblasti, ministr vnitra uvádí, že přes určité pochopení, že zmíněná zkouška před správním orgánem může být emočně náročnější záležitostí, nejedná se u dospělého člověka o výjimečně obtížnou nevladatelnou situaci. U žadatele nenastaly důvody hodné zvláštního zřetele pro prominutí splnění této podmínky, za které by ministr považoval např. lékařský doklad, ze kterého by bylo patrné, že složení zkoušky z českého jazyka je nad jeho fyzické či psychické možnosti. Žadatel rozhodně není ve věku, kdy by již nebyl schopen zvládnout cizí jazyk země, ve které žije.

Ministr vnitra ani Ministerstvo vnitra nejsou ze zákona kompetentní posuzovat žadatelovu znalost českého jazyka. Touto instancí je v daném případě Úřad městské části Praha 3, který konstatoval nedostatečnou znalost českého jazyka, neboť žadatel nedokázal sdělit obsah textů z denního tisku a nerozuměl významu určitých slov a tím na všeobecné otázky neodpovídal správně. Vzhledem k jeho nedostatečné výslovnosti mu nebylo dobře rozumět. Lze kladně hodnotit, že žadatel svůj nedostatek uznal, byť s vysvětlením, že se často stýká s cizinci, a tak nemá možnost se více zdokonalovat v používání českého jazyka.

Ministr vnitra na rozdíl od žadatele nespatřuje motivaci k osvojení si českého jazyka udělením státního občanství České republiky žadateli, ale byť se nejedná o argumentaci v právní rovině, tak k dosažení kýženého cíle žadatele je vhodnější naopak s udělením státního občanství České republiky posečkat. Chce-li žadatel státní občanství České republiky nabýt a je si vědom toho, že složení zkoušky z češtiny je nezbytným předpokladem pro jeho udělení, bude jej to nepochybně stimulovat k většímu úsilí ve studiu. | c.4.

VII.

Podle § 89 odst. 2. správního řádu ministr vnitra přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a neshledal v postupu Ministerstva vnitra takové pochybení, které by vedlo ke změně či zrušení napadeného rozhodnutí. Ministr vnitra je toho názoru, že při rozhodování o žádosti nebyly překročeny meze správního uvážení a nebylo rozhodováno na základě libovůle. Ministerstvo vnitra dle jeho názoru dbalo, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu zjištěných řádným způsobem a zároveň dbalo, aby nevznikl neodůvodněný rozdíl při rozhodování obdobných případů a jeho rozhodnutí tak bylo předvídatelné.

Ministr vnitra dále uvádí, že Ministerstvo vnitra dostatečně zdůvodnilo, proč nebylo žádosti vyhověno, jaké úvahy ho k tomuto závěru vedly, respektive proč splnění uvedených podmínek nebylo prominuto. Zde je nutné poukázat na názor vyslovený Ústavním soudem v usnesení ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. II. ÚS 624/06: „Není pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci vstupovat na jeho území, pobývat na něm a případně získat státní

občanství. Jinak řečeno, není žádného základního práva, které by suverénní stát mohl porušit tím, že cizinci státní občanství neudělí. Zákon o státním občanství nezakotvuje nárok, ale pouze možnost získání státního občanství České republiky při splnění zákonných podmínek. Jde o formální podmínky, jejichž splnění teprve zakládá důvod pro věcné posouzení žádosti.“

Český právní řád považuje udělení státního občanství České republiky na žádost cizince za završení jeho integrace do české společnosti, nikoliv za její počátek nebo předpoklad pro její zahájení. Ministr vnitra proto konstatuje, že použití správního uvážení při rozhodování o udělení státního občanství České republiky, včetně posuzování splnění zákonných podmínek, je zcela namístě a je uplatňováno při rozhodování o všech žádostech v souladu se zásadou ochrany legitimního očekávání, zásadou nestranného postupu a rovného přístupu a zásadou ochrany veřejného zájmu. Pouze tímto zákonným postupem ve své komplexnosti je možné zajistit soulad zájmu žadatele a zájmu státu, který rozhoduje, zda žadatele do státního svazku přijme.

VIII.

Ministr vnitra konstatuje, že posoudil veškerý dostupný spisový materiál a všechny podklady pro rozhodnutí jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti. Protože ke změně rozhodných skutečností nedošlo, rozhodl na návrh rozkladové komise, jak je shora ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno, rozklad zamítnout. Důvodem zůstává nesplnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 písm. d) a e) zákona č. 40/1993 Sb., jejichž splnění nebylo žadateli prominuto.

K dosavadnímu požadavku o předložení dokladu o propuštění ze stávajícího státního svazku ministr vnitra pro úplnost sděluje, že v souladu s ustanovením § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), se od nabytí účinnosti tohoto zákona dnem 1. 1. 2014, pozbytí dosavadního státního občanství pro udělení státního občanství České republiky nevyžaduje.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu odvolat.

Ministr vnitra:

